

Maria
de la
Pau Janer.

La casa de les muses

Aquesta és una història amb tres noms propis: Clàudia, Glòria i Maria de la Pau. Clàudia és la protagonista de *Màrmara*, novel·la de Maria de la Pau Janer. Clàudia, a la ficció, viu a la ciutat de Girona, prop de la plaça dels Lledoners, a tocar el Museu d'Art, i es dedica a organitzar exposicions i muntatges de tota mena. Glòria, la tercera figura d'aquest tríptic, és la directora real del Museu d'Art gironí, Glòria Bosch i Mir. Ella va proposar a Maria de la Pau Janer que fes realitat la història del seu personatge fictici, és a dir, que muntés una exposició. I li va oferir un recinte fins ara desaprofitat del MD'A: l'antiga presó del Palau Episcopal, destinada als clergues condemnats pels tribunals eclesiàstics.

En acceptar Maria de la Pau la comanda de Glòria, va néixer el cicle titulat *Relectures*. Es tractava, en efecte, de rellegir algunes de les peces del museu amb els ulls de la literatura. De sobte, doncs, Maria de la Pau es transformava en Clàudia, la seva pròpia criatura, i treballava en la feina que havia assignat al seu personatge, però que personalment desconeixia: la de muntar exposicions. L'experiència va resultar apassionant: amb deu peces rescatades del magatzem del museu, la novel·lista va crear la seva mostra. Cada peça va ser confrontada amb un text literari dels autors més diversos: Petrarca, Jordi de Sant Jordi, Joanot Martorell, Diego de San Pedro, Joan Salvat-Papasseit, trobadors del cançoner popular, autors anònims dels grafits de la mateixa presó. El tema era obligat i únic, perfectament adequat al caràcter del recinte: l'amor robat i els presoners per causa de l'amor.

Amb l'exposició *Lladres d'amor*, Maria de la Pau Janer ha creat un món subtil i gairebé secret, que no revela el seu misteri a primera vista, sinó que incita a la lenta contemplació i a la reflexió. Poc a poc, en el silenci claustrofòbic de l'estreta presó episcopal, trencat només per la música de Josep Tero, textos i imatges es troben i s'acoblen. Tal com diu Maria de la Pau, «la literatura és sempre un espai de confluències; s'hi arreceren les més belles històries i hi cerquen espais on néixer i multiplicar-se, perquè mai no moren». De la mà dels escriptors s'entra en un nou espai, i les paraules serveixen per contemplar les obres amb una nova mirada. Tot enllaçant les imatges amb els mots, es fa honor al destí del museu com a casa de les muses: en aquesta estança elevada i closa hi han coincidit de manera indèstria la de l'Art i la de la Poesia. És una experiència gratificadora que ha estat possible gràcies a la màgica confluència d'unes altres muses: una de fictícia –la Clàudia– i dues de feliçment reals: la Glòria i la Maria de la Pau.

